

Sygn. akt II CSK 208/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa B.D.

przeciwko "K " Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o nakazanie i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 września 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...]/17,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2) przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) na rzecz r.pr. M. F. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powódce w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną B.D. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 września 2017 r., oddalającym jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K., którym Sąd oddalił powództwo B.D. o nakazanie stronie pozwanej oznaczenia na rozkładach jazdy kursów wykonywanych autobusami niskopodłogowymi oraz zasądzenie na jej rzecz 50 000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jej dóbr osobistych przez kierowców pozwanego oraz i 50 000 zł. tytułem odszkodowania związanego z naprawa jej elektrycznego skutera inwalidzkiego, należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca powołała się na przyczyny kasacyjne wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas w orzecznictwie niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla wyniku konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (por. postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, niepubl.). Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przyczynie kasacyjnej obliuguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych uzasadniających wątpliwości skarżącego prowadzące do możliwych rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne dotyczy „ustalenia podstawy prawnej do żądania przez osobę niepełnosprawną od przewoźników udzielenia informacji dotyczących podróży i warunków podróży, co ma istotne znaczenie publicznoprawne i służy ochronie praw osób niepełnosprawnych”. Przedstawione zagadnienie prawne nie odpowiada wymaganiom zawartym w przytoczonym wyżej i ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został uzasadniony w sposób podobny do stosowanego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Tymczasem skarżący powinien nie tylko sformułować istotne zagadnienie prawne i przedstawić pogłębiony wywód, uzasadniający zgłoszone wątpliwości prawne dotyczące wykładni lub zastosowania określonego przepisu prawa, ale także wykazać zasadność preferowanego przez siebie sposobu jego rozstrzygnięcia oraz wadliwość rozwiązania przytoczonej kwestii prawnej przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym orzeczeniu w oparciu o ustalenia faktyczne i oceny prawne tego Sądu, czego zabrakło we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl.).

oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Tak rozumiana oczywistość skargi kasacyjnej sprowadzała się, według skarżącej, do niedostrzeżenia przez Sąd drugiej instancji ograniczenia prawa powódki do obrony w postępowaniu pierwszoinstancyjnym przez nierozpoznanie złożonego do protokołu wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu oraz do niezastosowania art. 11 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. dotyczącego praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym oraz zmieniającego rozporządzenie(WE) nr 2006/2004 z dnia 16 lutego 2011 r. (Dz. Urz. UE.L 2011, nr 55, s. 1).

Przytoczona przez skarżącą przyczyna kasacyjna nie zachodzi, albowiem skarżąca nie wykazała kwalifikowanej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku w powiązaniu z jego podstawą faktyczną i prawną. W judykaturze i doktrynie przyjmuje się zgodnie, że pozbawienie strony możliwości obrony swoich praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. ma miejsce wówczas, gdy z powodu wadliwych czynności procesowych sądu lub przeciwnika procesowego, będących skutkiem naruszenia określonych przepisów postępowania, strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, a skutki tych wadliwości nie zostały usunięte przez wydaniem orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2002 r., II CKN 399/01, niepubl.; z dnia 6 marca 1998 r., III CKN 34/98, Prok. I Pr. z 1999 r., nr 5, poz. 41 oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2002 r., V CKN 1057/00, niepubl.; z dnia 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, nr 12, poz. 220). Taka sytuacja nie wystąpiła w rozpoznawanej sprawie. Odnosząc się do drugiej przyczyny oczywistej zasadności należy odwołać się do obszernych ustaleń faktycznych i ocen prawnych Sądu drugiej instancji, z których wynika, że wszystkie autobusy eksploatowane przez pozwanego przewoźnika są pojazdami niskopodłogowymi lub niskowejściowymi, stąd ich specjalne oznakowanie w rozkładach jazdy wywieszonych na przystankach, jako pojazdów nadających się do przewozu wózków inwalidzkich, tak jak żądała tego powódka, jest bezprzedmiotowe.

Z przytoczonych względów orzeczono, jak w sentencji. O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu uczestnikowi w postępowaniu ze skargi kasacyjnej, orzeczono na podstawie § 2, § 4 ust. 3, § 8 pkt 6 oraz § 16 ust. 4 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1715).

aj

ał